

ституційний Суд України гарантує цілісність законодавчої та судової практики щодо захисту прав та свобод людини та громадянина.

Таким чином, результативний механізм судового захисту прав і свобод людини - це найбільш загальнозначущий демократичний інструмент правової держави.

В наш час судова форма захисту прав і свобод, а також інтересів людини і громадянина, що оберігаються законодавством, вважається головною. Право на судовий захист - одне з конституційних прав людини і громадянина, та на відміну від інших прав воно вважається запорукою інших прав і свобод. У цьому полягає його особлива і основна значимість.

Затвердженню судового захисту, викликаного не тільки відновлювати порушені права громадян, але й також посилювати обов'язок органів державної влади і посадових осіб згідно з дотриманням прав людини, повинні сприяти продовження судової реформи та участь України в міжнародних договорах та конвенціях.

ЗАГАЛЬНА ДЕКЛАРАЦІЯ ПРАВ ЛЮДИНИ ЯК ПЕРШИЙ МІЖНАРОДНИЙ СТАНДАРТ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Голобок Аліна,

студентка 2 курсу, групи 20-Д
Криворізького факультету НУ «ОЮА»

Науковий керівник:

Стець О. М., д.ю.н.,

завідувач кафедри конституційного,
міжнародного та приватного права, доцент

Уперше Загальна Декларація прав людини була зазначена в 1946 році і розроблена протягом 2 років Комісією з прав людини. Комісія складалася з вісімнадцяти представників різних національностей та політичних поглядів. «Загальна декларація прав людини» була відома своєю правозахисною діяльністю.

За дорученням генерального секретаря ООН підготовку проекту Декларації очолив канадець Джон Пітерс Гамфрі. Незадовго до того, як його призначили директором Відділу прав людини ООН. Для роботи над підготовкою документа, що спочатку мислився як міжнародний законопроект про права була утворена комісія з прав людини.

Британські представники були вкрай розчаровані, що пропозиція мала моральне, але не юридичне зобов'язання. (І його не було, поки в 1976 році Міжнародний пакт про громадянські і політичні права не набули чинності, надаючи юридичний статус найбільшій декларації).

Позицію Радянського Союзу на Генеральній асамблеї ООН, що відбулася у Паризькому палаці Шайо, представляв голова делегації, заступник міністра закордонних справ СРСР Андрій Вишинський. Замовчуючи депортації народів у СРСР, він рекомендував урахувати в Декларації «досвід вирішення національного питання в Радянському Союзі». Під приводом недопущення вільного і безперешкодного поширення «ідей»; фашизму, расової ненависті, ненависті національної, сіяння ворожнечі між народами, підбурювання до нової війни» Вишинський виступав проти фіксації у Декларації права на свободу переконань та вільне їх висловлювання. СРСР вважав, що цей проект «Загальної декларації прав людини» незадовільний і пропонував допрацювати його до наступної сесії. Загальна декларація прав людини була прийнята Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 з 50 голосами «за». Голосів «проти» не було, а 8 делегацій утрималися.

У своїх 30-и статтях Декларація визначила перелік громадянських (особистих), політичних, економічних і культурних прав, для виконання яких мають прагнути всі держави і народи. Це, насамперед, право на життя, свободу й особисту безпеку, на недоторканість житла, свободу пересування і поселення, свободу совісті та переконань, свободу мирних зборів та асоціацій та інше. Впродовж довгого часу формувалися механізми моніторингу дотримання прав людини, який з 1966 року було покладено на Комітет з прав людини ООН, та засоби впливу на держави-порушники. Незважаючи на те, що «Загальна декларація прав людини» має рекомендаційний характер, її статті стали основними правовими системами більшості держав світу та були покладені в основу інших документів, що закріплювали права людини.

Перекладена 375 мовами, «Загальна декларація прав людини» разом з прийнятими в 1966 році «Міжнародним пактом про економічні, соціальні та культурні права» та «Міжнародним пактом про громадянські та політичні права» інколи позначається як Міжнародний Біль про права людини. Відповідно до Декларації, основним елементом визнання права і свободи людини є гідність особистості. Вона кваліфікується як невід'ємна властивість, оскільки властиво «всім членам людської сім'ї від народження, визначає рівність їх права і свободи, поведінка щодо одне одного у дусі братства. Рівність прав і свобод означає, що кожна людина повинна володіти ними, «без будь-якої різниці» за ознаками раси, статі, мови, релігії, політичних переконань, соціального стану, національності, проживання на території незалежної держави, або на підопічній або не самоврядній території.

У статті 3 Декларації надається загальне розуміння громадянських та політичних прав, що включають право на життя, свободу та особисту недоторканність. Далі у наступних статтях вони перераховуються, трактуються та

конкретизуються. При цьому цивільні права не пов'язуються з приналежністю до громадянства країни, лише з членством у суспільстві. Тому вони поширюються рівною мірою на громадян та іноземців, які проживають на території держави. Необхідною умовою надання політичних прав є статус громадянина держави.

У Декларації наголошується на взаємозв'язку громадських, політичних та соціально-економічних прав, необхідності встановлення такого соціального та міжнародного правопорядку, при якому вони можуть бути повністю здійснені. можливість у судовий розгляд, неприйнятність вільного арешту, арешт або видворення, припущення невинності, можливість на свою життєдіяльність, недоторканність житла, секрет відповідності, можливість на безперешкодне переміщення і підбір зони проживання, можливість шукати притулку, позбавляючись від переслідування відповідно до суспільно-політ на формування сім'ї також рівноправність країн у союзі, можливість на підданство, можливість на володіння власністю, можливість на незалежність ідеї, совісті, поглядів, можливість на незалежність спокійних зборів і асоціацій. До політичним правам належить можливість сприяти управлінні країною безпосередньо чи з допомогою своїх виборців. У Декларації підкреслюється зв'язок громадських, політичних і соціально-економічних прав, необхідність визначення такого соціального і міжнародного правопорядку, наявність якого вони можуть бути повністю виконані.

Одне з основних завдань концепції і практики урядового будівництва вважається проблема відносин країни і громадянина – забезпечення справедливості і незалежності особистості. Найбільш ефектною ознакою капіталу і ступеня формування громадянської спільноти і законної державності вважається присутність або недолік основних справедливих і незалежних особи і громадянина.

РОЗВИТОК ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИХ ВІДНОСИН У СУЧАСНИХ УМОВАХ

Єрмізіна Дар'я, Кравченко Марина,
студентки 4 курсу, групи 18 - Д
Криворізького факультету НУ «ОЮА»
Науковий керівник:
Черниш Т. В., викладач кафедри
конституційного, міжнародного
та приватного права

Цивільно-правові відносини – це індивідуальні немайнові та майнові відносини між майново незалежними, юридично рівними членами, які є